

ἔλθῃ κανεὶς κόραξ· νὰ μᾶς φέρῃ ἄρτον.» Ταῦτα εἰπὼν ὑπῆγε καὶ ἤνοιξε τὴν θύραν. Οἱ διαδά-
ται τώρα ἤμπόρουν νὰ βλέπουν ἐντὸς τοῦ δω-
ματίου, τὸ ὁποῖον ἐφώτιζε πενιχρὸν λυχνάριον.
Μετ' ὀλίγον ἔτυχε νὰ διαβαίῃ ἀπ' ἐκεῖ ὁ Δῆ-
μαρχος τῆς πόλεως καὶ ἰδὼν τὴν θύραν ἀνοι-
κτὴν καὶ τὴν μητέρα περιτρυγισμένην ἀπὸ τὰ
χαροποιὰ τέκνα τῆς, παρεκινήθη νὰ εἰσέλθῃ.

«Καλὴ μου, Κυρία, εἶπεν οὗτος, «Διατί ἔχεις
τὴν θύραν σου ἀνοικτὴν εἰς τοιαύτην ὥραν;»

Ἡ αἰφνιδία ἐμφάνισις τοῦ εὐγενοῦς Δημάρ-
χου εἰς τὴν πτωχὴν καλὸδὴν τῆς χήρας τὴν ἐ-
τάραξε· ὅθεν καὶ ἐσηκώθη μὲ βίαν, καὶ ἀφοῦ
τὸν ἐχαιρέτησεν, ἀπεκρίθη·

«Κύριε, ἐπεὶδὴ ἐντὸς ὀλίγου ἐμέλλομεν νὰ
κοιμηθῶμεν χωρὶς νὰ δειπνήσωμεν, ὁ μικρὸς μὲ
Ῥοβέρτος ἐσκέφθη, ὅτι ἂν ἤνοιγε τὴν θύραν, ὁ
θεὸς βεβαίως θὰ ἔσταλλε καὶ πρὸς ἡμᾶς κανένα
κόρακα μὲ τροφήν.

Ὁ Δῆμαρχος ἐγέλασεν εἰς τοὺς λόγους τού-
τους καὶ εἶπεν ὅτι ὁ Ῥοβέρτος δὲν ἠπατάτο πο-
σῶς, διότι πραγματικῶς ἦλθεν εἰς κόραξ διὰ νὰ
τοὺς δεῖξῃ ποῦ εὐρίσκετο ἄρτος. Ἀμέσως δὲ
ἔλαβε τὸ παιδίον εἰς τὴν οἰκίαν του, καὶ μετ' ὀ-
λίγον τὸ ἀπέστειλε πρὸς τὴν μητέρα του μὲ κα-
λὸν γεμάτον ἀπὸ τροφᾶς, τὰς ὁποίας ἅμα εἶ-
δον τὰ λοιπὰ παιδιά ἤρχισαν νὰ πηδοῦν καὶ νὰ
χειροκροτοῦν ἀπὸ χαρὰν.

Ἄλλ' εἰς τὴν χαρὰν των δὲν ἐλησμόνησαν
νὰ εὐχαριστήσουν τὸν Θεόν, ὅστις εἰσέηκουσε τὴν
προσευχὴν των. Ὁ δὲ Ῥοβέρτος, ἀφοῦ ἔτε-
λείωσε τὸ δεῖπνον, ὑπῆγεν εἰς τὴν ἀνοικτὴν θύ-
ραν καὶ ὀφώσας τοὺς ὀφθαλμοὺς πρὸς τὸν Θεόν
εἶπε, «Σὲ εὐχαριστοῦμεν, Θεέ, ἐπεὶδὴ εἰσήκουσες
τὴν προσευχὴν μας καὶ μᾶς ἀπέστειλεις τοὺς κό-
ρακας μὲ τροφάς.»

Σεῖς δὲ, μικρά μὲ παιδιά, μάθετε νὰ προσεύ-
χησθε εἰς τὴν νεότητά σας εἰς τὸν Θεόν, καὶ Αὐ-
τὸς δὲν θὰ σᾶς λησμονήσει εἰς τὸ γῆρας σας.

Ὅποῖον ἑκαστὸν παιδίον πρέπει νὰ ἦναι.

Ἀξιάραστον, φιλόανθρωπον, αὐταρκές, ἐπιμε-
λές, γνώσεως ἐπιθυμητικόν, συγχωρητικόν, πρᾶ-
ον, ἔντιμον, φίλεργον, δίκαιον, εὐμενὲς πρὸς
πάντας, εὐπειθές, εὐσεβές, ἥσυχον, εἰλικρινές,

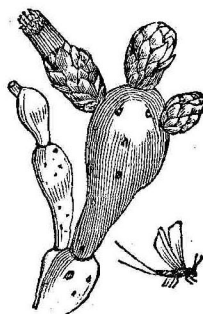
φιλόληθες, ἐνάρτεον, φρόνιμον, ὑπακούον εἰς τὰς
καλὰς συμβουλὰς, ζηλωτὴς τῶν καλῶν.

Ὅποῖον δὲν πρέπει νὰ ἦναι.

Θυμῶδες, καυχώμενον, φυλάργυρον, ἀπατη-
λόν, φθονερὸν, σκληροκάρδιον, ὀκνηρόν, ταραχο-
ποιόν, ἀμελές, ἐπιλήσμον, ἰδιοτελές, ἀχάριστον
ἀνυπότακτον, μὴ ζηλωτὴς τῶν καλῶν.

Ποῖα τὰ κάλλιστα πράγματα, τὰ ὁποῖα
πρέπει νὰ διδῇ τις.

Τὸ κάλλιστον πρᾶγμα, τὸ ὁποῖον εἰμπορεῖς νὰ
δώσῃς εἰς τὸν ἐχθρόν σου, εἶναι σ υ γ χ ῶ ρ η-
σ ι ς—εἰς τὸν ὑπεναντίον σε, ἀ ν ο χ ῆ—εἰς τὸν
φίλον σε, τ ῆ ν κ α ρ δ ί α ν—εἰς τὸν υἱόν σου,
κ α λ ὸ ν π α ρ ᾶ δ ε ι γ μ α—εἰς τὸν πατέρα σε,
π ρ ο τ ί μ η σ ι ν—εἰς τὴν μητέρα σου, φ έ ρ-
σ ι μ ο ν (διαγωγὴν,) τὸ ὁποῖον νὰ τὴν κάμνῃ
νὰ καυχᾶται διὰ σέ.—εἰς τὸν ἐαυτόν σου, σ έ-
β α ς—εἰς πάντας τοὺς ἀνθρώπους, ἀ γ ᾶ π η ν.

ΚΡΕΜΕΖΟ.

Ἡ χρῆσις τοῦ κρεμέζου εἶναι τόσον κοινὴ εἰς ὅλην
τὴν Ἑλλάδα, ὥστε τὸ γνωρίζουν πολλοὶ καλὰ καὶ αὐτὰ
τὰ μικρὰ παιδιά. Δι' αὐτοῦ βράζουν κόκκινα αἱ μητέ-
ρες μας τὰ πανιὰ καὶ τὰ νήματά των, οἱ βαφεῖς τὸ
μετάξι των, καὶ ὅλοι ἡμεῖς τὰ αὐγά τῆς Λαμπρᾶς. Τὸ
τί εἶναι ὁμοῦς τὸ κρεμέζο τοῦτο δὲν γνωρίζουν οἱ πε-
ρισσότεροι, καὶ περὶ τούτου θὰ εἴπομεν ὀλίγα.

Τὸ κρεμέζο γενικῶς θεωρεῖται ἀπὸ τὸν λαὸν ὡς
προῖον φυτοῦ, ὡς σπόρος ἢ καὶ τοιοῦτον· ἀλλ' ἡ ἰδέα
αὕτη εἶναι ἐσφαλμένη, διότι ἡ πολὺτιμος αὕτη βαφή
εἶναι ὄχι φυτὸν, ἀλλὰ ζῶον,—ἐντομον, ἀπὸ ἐκεῖνα, τὰ
ὁποῖα ὀνομάζονται ἡ μί π τ ε ρ α· ὁμοιάζει δὲ εἰς τὰς
ἔξεις του μὲ τὸν λευκὸν μύρμηκα καὶ τὸν μεταξοσκώ-
ληκα, ὅπως θὰ ἴδωμεν εὐθὺς.

Τὸ ἐντομον τοῦτο εἶναι γέννημα καὶ θρέμμα τοῦ
Μεξικοῦ· ἀπαντᾷται πολυπληθὲς εἰς τὰς ἀπαράντους
ἐρημίας του, ὅπου ἀφθόνως φύεται τὸ κόκκινον εἶδος
τῆς φραγκοσυκιᾶς, ἀπὸ τὸ ὁποῖον τρέφεται.

Τὰ ἔντομα ταῦτα εἰς τὴν φυσικὴν των κατάστασιν ἐναποθέτουσι τὸν σπórον των (τὰ αὐγά των) εἰς τοιοῦτον μέρος τῆς φραγκοσυκιάς, ὥστε νὰ προφυλάττῃται ἀπὸ τὴν βροχὴν καὶ τὰς ἄλλας ἐπηρείας τῆς ἀτμοσφαίρας. Ὅταν δὲ ἔλθῃ ὁ καιρὸς, κατὰ τὸν ὅποιον ἀνοίγει, τὰ σκωληχάκια διασκορπίζονται εἰς τὰ φραγκοσυκόφυλλα καὶ τρέφονται ἀπὸ αὐτὰ, ὥπως ὁ μεταξοσκώληξ, ἕως οὗ διέλθουν, ὅλας τὰς μεταμορφώσεις των, καὶ νὰ ἐνωθῶσι κατὰ ζεύγη εἰς γάμου κοινωνίαν.

Εὐθὺς ἀφοῦ γαίνει ἡ ἐγκυμοσύνη, τὸ θῆλυ, τὸ ὅποιον εἶναι ἄπτερον, προσκολλᾶται στερεῶς εἰς ἓν μέρος τοῦ φύλλου καὶ ἀρχίζει νὰ ἐξογκώνεται, νὰ φουσκόνῃ, ἕως οὗ καταντήσῃ νὰ χάσῃ τὸ σχῆμα καὶ τὴν μορφήν τοῦ ἐντόμου, καὶ τότε ὁμοιάζει μᾶλλον μὲ ὕλην ἐκκρινομένην ἀπὸ τὸ φυτόν.

Εἰς τὴν κατάστασιν ταύτην συνάζονται, φονεύονται διὰ βραστοῦ ὕδατος, ἢ εἰς θερμούς κλιθάνους καὶ μεταφέρονται εἰς τὸ ἐμπόριον διὰ νὰ χρησιμεύσουν εἰς τὴν βαφικὴν.

Οἱ αὐτόχθονες τοῦ Μεξικοῦ ἐγνώριζον τὴν ἀξίαν καὶ μετεχειρίζοντο τὸ κρεμέζο πολὺ πρὶν ἀνακαλυφθῇ ἡ Ἀμερικὴ ἀπὸ τὸν Κολόμβον. Εἰς τὴν εὐρώπην μετεφέρθη ἀπὸ τοὺς Ἰσπανοὺς, οἱ ὅποιοι ἐφύλαξαν μυστικὴν τὴν καταγωγὴν του ἐπὶ πολλὰ ἔτη. Τέλος ὅμως ἐγνωστοποιήθη καὶ πολλὰ ἀπόπειραι πρὸς καλλιέργειαν αὐτοῦ μὲ κάποιαν ἐπιτυχίαν ἔγειναν εἰς διάφορα μέρη τοῦ κόσμου, εἰς κλίματα ὅμοια μὲ τὸ κλίμα τοῦ Μεξικοῦ.

Εὐθὺς ἀφοῦ ἐγνωρίσθη ἡ ἀξία τοῦ κρεμέζου εἰς τὴν Εὐρώπην, ὅλοι αἱ ἄλλαι οὐσαί, μὲ τὰς ὁποίας ἔβαφον τὰ κόκκινα, ἔχασαν πολὺ ἀπὸ τὴν ἀξίαν των, αὐτὸ δὲ κατέστη ἐπιζήτητον. Ὅθεν ἡ καλλιέργειά του εἰς τὸ Μεξικὸν ἔλαβε μεγάλην ἑκτασιν· αἱ φυτεῖαι τῶν ἐρυθρῶν φραγκοσυκιῶν ἐπολλαπλασιάσθησαν, ὁ σπόρος τοῦ ἐντόμου ἤρchiσε νὰ συναζέται καὶ νὰ φυλάττεται μὲ προσοχὴν, τὰ δ' ἔντομα νὰ περιποιῶνται καὶ νὰ προφυλάττῃται ἀπὸ κάθε πρᾶγμα, τὸ ὅποιον ἐμπόρει νὰ τὰ βλάψῃ. (καὶ ἔχουν πολλοὺς ἐχθροὺς) ἕως οὗ τὰ θήλεα φθάσουν εἰς ἐκείνην τὴν κατάστασιν, τὴν ὁποίαν περιεγράψαμεν, καὶ τότε συνάζονται, ζευατίζονται ἢ ἐρηαίνονται καὶ ἀποστέλλονται διὰ τοῦ ἐμπορίου εἰς ὅλα τὰ μέρη τοῦ κόσμου.

Ἐκαστος κόκκος, δηλ. ἕκαστον θῆλυ, περιέχει περὶ τὰ χίλια αὐγά!

Ἡ προκείμενη εἰκονογραφία παριστάνει φύλλον φραγκοσυκιάς μὲ διάφορα θήλεα ἐδῶ καὶ ἐκεῖ ὡς στίγματα· προσέτι δὲ ἔντομον πτερωτὸν τὸ ὅποιον εἶναι τὸ ἄρρεν.

Πόσον ἀγαθὸς ὁ Πλάστης μας! ἔχαμεν ἀνεξαντήλους προμηθείας ὅχι μόνον διὰ τὰς ἀνάγκας μας, ἀλλὰ καὶ διὰ τὴν εὐχαρίστησιν τῆς καλαισθησίας μας.

Μικροὶ μου, φίλοι, δσαῖς βλέπατε τὸ κόκκινον χρῶμα, τὸ ὅποιον τὰ μικρὰ παιδιὰ τόσον πολὺ ἀγαποῦν, μὴ λησμονήτε ὅτι ὁ Θεὸς τὸ ἔχαμεν ἐπίτηδες πρὸς εὐχαρίστησίν σας, καὶ ἀγαπᾶτε καὶ ὑπακούετε Τὸν πάντοτε.

Ἡ Ἁγία Γραφή.

Αἱ ὑποσχέσεις τῆς Ἁγίας Γραφῆς ὁμοιάζουν μὲ τὰς ἀκτῖνας τοῦ ἡλίου, αἷτινες λάμπουν διὰ τῶν παραθύρων εἰς τὴν καλύδην τοῦ πτωχοῦ, καθὼς καὶ εἰς τὸ παλάτιον τοῦ πλουσίου.

ΣΠΟΥΔΑΙΑ ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ.

Ἐχομεν ἤδη λάβει διάφορα ἄρθρα ἐκ διαφόρων ἐπαρχιῶν διὰ τὴν «Ἐφημερίδα τῶν Παίδων» καὶ τινὰς ἐπιστολάς ὑποδεικνυούσας εἰς ἡμᾶς τὸν κατάλληλον τρόπον, κατὰ τὸν ὅποιον οἱ συντάκται τῶν ἐπιστολῶν τοῦτων νομίζουσιν ὅτι ἡ ἐφημερίς πρέπει νὰ συντάττεται. Εὐχαριστοῦμεν δὲ ἀμφοτέρους διὰ τὰ ἄρθρα καὶ τὰς συμβουλὰς των, καὶ νομίζομεν χρεὸς μας νὰ εἰπῶμεν εἰς μὲν τοὺς πρῶτους καὶ εἰς πάντας ὅσοι εἰς τὸ ἐξῆς μᾶς πέμψουν τοιαῦτα ἄρθρα, ὅτι πρῶτον μὲν τὰ ἄρθρα των πρέπει νὰ ἴναι βραχέα, ἔπειτα δὲ γραμμένα εἰς γλῶσσαν ἀπλήν, καὶ τέλος νὰ ἴναι πρακτικὰ καὶ οὐχὶ φαντασιώδη, ὥπως μερικὰ ἀπὸ ἐκεῖνα τὰ ὁποῖα ἐλάβομεν. Εἰς δὲ τοὺς δευτέρους, ὅτι αἱ συμβουλαι των, ἂν καὶ καλὰ καὶ ἐαυτάς, εἶναι τόσον πολλὰ καὶ πολλαῖς τόσον ἐναντίαι ἢ μία μὲ τὴν ἄλλην, ὥστε ἀληθῶς εὐρισκόμεθα εἰς ἀμηχανίαν ποῖαν ἀπὸ αὐτὰς νὰ ἐκλέξωμεν. Οὕτω λ. χ. ὁ εἰς θέλει νὰ περιέχῃ τὸ φύλλον μαθηματικὰ, ἱστορικὰ, οἰκονομικὰ, οἰκογενειακὰ, γεωγραφικὰ, κτλ. κτλ.—ὁ ἄλλος διηγῆματα τερψίνοσα καὶ διδακτικὰ καὶ ὁ τρίτος ἄλλο τι. Ἐπειδὴ δὲ θὰ ἦτο ἀδύνατον νὰ εὐχαριστήσωμεν τοὺς πάντας καὶ ἂν ἀκόμη ἡ ἐφημερίς ἦτο δεκαπλάσια ἀφ' ὅτι εἶναι, διὰ τοῦτο παρακαλοῦμεν τοὺς πάντας νὰ ἀφήσωσι τὴν μικρὰν ταύτην φίλην τῆς νεολαίας νὰ βαδίσῃ τὸν δρόμον, τὸν ὅποιον ὁ συντάκτης ἔχει χαράξει, βέβαιοι ὄντες ὅτι θὰ καταβληθῇ πᾶσα προσπάθεια ὥστε παρέχῃ διδασκαλίαν, ὠφέλειαν καὶ εὐχαρίστησιν εἰς πάντας.